

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szigeti Andrea (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű és (II.r. felperes neve, címe) II. rendű felpereseknek a dr. Tóth Miklós (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. július 18-án kelt 25.P.24.086/2011/11. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes által üzemeltetett ... online médiumban az „...” című ...-i sajtóközleményben annak közlésével, hogy „... meggyéspüspök nem a rendőrséghez fordult, hanem megpróbálta egy áthelyezéssel elsimítani az ügyet.” olyan hamis látszatot keltett, miszerint ... II. rendű felperes bűnpártolást követett el, és ezzel megsértette II. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

A bíróság arra kötelezi az alperest, hogy elégtétel adásaként saját költségén a sérelmes közleménnyel azonos módon, helyen és elérhetőséggel, legalább 90 napra az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét tegye közzé, és egyben fejezze ki sajnálkozását a II. rendű felperesnek az elkövetett jogsértésért.

Az alperes által a II. rendű felperesnek fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 500.000 (Ötszázezer) forintra felemeli, és ezen összeg után az alperes napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő késedelmi kamatot is köteles megfizetni.

Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 72.000 (Hetvenkettőezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket. A le nem rótt 84.000 (Nyolcvannégyezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes a napján az „...” címmel a ... weboldalon megjelentetett közleményben a valótlan, illetve a való tényeket hamis színben feltüntető tényállításaival a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát megsértették. Kérték kötelezni az alperest a jogsértő tartalmú közlemény saját költségén történő eltávolítására, valamint elégtételadás címén - az általuk megfogalmazottaknak megfelelő bocsánatkérést is tartalmazó - helyreigazító nyilatkozat közzétételére, továbbá nem vagyoni kártérítésként a felpereseknek személyenként 500.000 forint és annak a ... napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a sérelmezett cikket más elektronikus felületről vette át, a kifogásolt közlések ugyancsak átvett közlések voltak. Előadta, hogy a felperesi kérelem alapján a cikk eltávolításra került.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett ... online médiumban „...” című ...-i sajtóközleményében azokat a valós tényeket, hogy amikor napvilágra került azon hír, hogy a gyanú szerint plébános egy kislánnyal fajtalankodott, „... megyéspüspök nem a rendőrséghez fordult, hanem megpróbálta egy áthelyezéssel elsimítani az ügyet.”, olyan hamis színben való feltüntetésével, hogy a II. rendű felperes bűnpártolást követne el, megsértette a II. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Kötelezte az alperest, hogy elégtétel adásaként saját költségén a sérelmes közleménnyel azonos módon, helyen és elérhetőséggel legalább 90 napra - ha a közlemény továbbra is elérhető, egészen annak hozzáférhetőségéig - az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé:

„A ... által írt, a ... weboldalon ...-án megjelent „...” című sajtóközleményben hamisan keltettük azt a látszatot, hogy ... megyéspüspök egyházi hatáskörbe tartozó intézkedése bűncselekmény elkövetését igyekezett volna elleplezni.”

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg II. rendű felperesnek 50.000 forint tőkét, valamint ezen tőkeösszeg után ... napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra járó törvényes mértékű késedelmi kamatait.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 2.500 forint + áfa perköltséget.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek

25.000 forint + áfa perköltséget, amely összeget az I. rendű felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam visel. Felhívta az ítélet jogerőre emelkedését követően az FTGH-át, hogy az ellátmány terhére utalja ki az alperesnek a fenti összeget.

Kötelezte továbbá a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 22.500 forint + áfa perköltséget.

Megállapította, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 60.000 forint illetékből az I. rendű felperest terhelő 30.000 forint az I. rendű felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam terhén marad. A II. rendű felperes 27.000 forintot, míg az alperes 3.000 forintot köteles a Magyar Államnak megfizetni külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az Alkotmány 8. § (1) bekezdésében, az 59. § (1) bekezdésében, a 61. § (1)-(2) bekezdésében, a Ptk. 75. § (1)-(2) bekezdésében, a 78. § (1)-(2) bekezdésében, továbbá a PK 12. és 13. számú állásfoglalásban, valamint az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatának indokolásában foglaltakra hivatkozott. A bizonyítás körében a Pp. 164. § (1) bekezdésében és a Pp. 206. § (1) bekezdésében írt rendelkezéseket hívta fel.

Arra a meggyőződésre jutott, hogy miután az I. rendű felperes említésére a kifogásolt cikkben nem került sor, az I. rendű felperes kereseti kérelme alaptalan volt. Azon alperesi állítás, miszerint ... plébános egy kislánnyal fajtalanzkodott, nem alkalmas a felperes személyhez fűződő jogának megsértésére, tekintettel arra a bírói gyakorlatra, amely a személyiségi jogi perek személyhez kötöttségét nagyon szűken értelmezi.

A II. rendű felperes vonatkozásában a jogalapot azon okból találta megállapíthatónak, hogy a közlésnek az aktuális állapotot kell tükröznie és a közlés időpontjában a bűncselekmény vonatkozásában nem volt jogerős bírósági ítélet, bírósági eljárás sem volt folyamatban, így nem volt helye annak tényként történő híresztelésére a II. rendű felperes vonatkozásában, hogy az ügyet egy áthelyezéssel megpróbálta elsimítani. Alaptalannak találta az alperes azon védekezését, miszerint gondatlanságból nem ellenőrizte a forráscikk valótlanágát és irrelevánsnak minősítette azt a hivatkozását, hogy mindössze egy alkalommal került sor a cikkben a II. rendű felperes bűnpártolóként történő megemlítésére.

Rámutatott arra, hogy tévesen vonta le az I. rendű felperes azt a következtetést, hogy a közoktatási feladat átvétele a katolikus egyház, illetve a felperes számára vagyongyarapodást eredményezne, továbbá, hogy az átvétel szabálytalan vagy botrányos lenne. Minderre a cikkben még csak utalás sincs. A felperes által is elismert tény az, hogy felmerült az önkormányzati tulajdonban lévő iskolák üzemeltetésének a katolikus egyház által történő átvállalása, a felperes azonban ezen közlésből olyan következtetést von le, amely a cikkből nem olvasható ki.

A jogsértés megállapítására a II. rendű alperes vonatkozásában a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor. Mindemellett az elsőfokú bíróság a rendelkező részben foglalt helyreigazító közlemény megjelentetésére kötelezte az

alperest.

A jogsértés tárgyi súlyát nem találta jelentősnek, általánosságban azt állapította meg, hogy a hír következtében a szülői értekezleten a felperes részéről magyarázkodni kényszerültek, így a jogsértést - a II. rendű felperes írásbeli nyilatkozatát is értékelve - 50.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésével tartotta kompenzálhatónak. A nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó rendelkezés tárgyában a Ptk. 355. § (4) bekezdésében és a 84. § (1) bekezdés e) pontjában, valamint az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB számú határozatának indokolásában foglaltakra hivatkozott.

Megjegyezte, hogy a perben a kánonjog szabályainak alkalmazására nincs lehetőség, továbbá azon felperesi hivatkozás, miszerint az alperes képviseletében eljáró felszámoló a felperesi követelést hitelezői igényként nyilvántartásba vette, elismerésnek nem minősül. Miután a ... weboldalon már nem található meg a sérelmezett közlemény, annak levétele tárgyában nem rendelkezett.

A perköltség viseléséről - megállapítva, hogy az I. rendű felperes pervesztes, a II. rendű részben pernyertes lett - a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott. Az alperesi képviselő munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet alapján állapította meg.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, tekintettel arra, hogy a felperes az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdése alapján illetékmentességet élvez.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I-II. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. rendű felperes az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének helyt adó ítélet meghozatalát, míg a II. rendű felperes az ítélet részbeni megváltoztatásával a kereseti kérelmeinek teljes egészében történő helyt adását kérte. A II. rendű felperes kérte az elsőfokú ítélet rendelkező részének egyes bekezdéséből - amelyben az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes tekintetében a jogsértés megtörténtét megállapította - a „valós tények” szövegfordulat mellőzését, továbbá az első fokú ítélet rendelkező részében az elégtételadás címén közzétenni rendelt nyilatkozat szövegének kiegészítését a bocsánatkérést tartalmazó nyilatkozattal, valamint 500.000 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az I. rendű felperes fellebbezési hivatkozása szerint azon következtetés, miszerint a sérelmezett sajtóközlemény nem vonatkoztatható rá, ellentétes a PK 13. számú állásfoglalás I. pontjában foglaltakkal, amely szerint minden olyan személy jogvédelmet kérhet, akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető. A cikk a II. rendű felperes mellett az egyházmegyére vonatkozóan is tartalmaz valótlan és egyben jóhírnevet sértő állításokat, ahogyan ezt az elsőfokú eljárásban okirati bizonyítékokkal (olvasói hozzászólásokkal) alátámasztotta. Hivatkozott arra, hogy döntő jelentőségű lehet az, hogy az alperes a kérelmére eltávolította a

sérelmezett sajtóközleményt a weboldalról, mert ebből következik az, hogy az alperes belátta, hogy a jóhírnevét megsértette, azt maga is elismerte. Annak nincs jelentősége, hogy a hírnévrontás mástól szerzett ismeretek továbbadásával valósult meg, a felelősségre vonás alól erre hivatkozással nem mentesülhet az alperes. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg azt, hogy a becsatolt okirati bizonyítékoknak miért nem tulajdonított jelentőséget, és sérelmezte, hogy nem került sor annak indokolására sem, hogy a kánonjog rendelkezéseinek alkalmazása miért nem lehetséges a jogvitában.

A II. rendű felperes fellebbezésében kifogásolta azt a megállapítást, miszerint az elsőfokú bíróságnak nem feladata annak vizsgálata, hogy a cikk valóságtartalma tekintetében valamelyik félnek van-e igazsága, vagy nincs. Álláspontja szerint a bíróságnak éppen abban kellett volna állást foglalnia, hogy az alperes által megjelentetett sajtóközleményben olvasható tényállítások valósak-e vagy sem, az erre vonatkozó bizonyítást le kellett volna folytatnia. Az alperesnek kellett volna bizonyítania azon állítását, hogy ... plébános fajtalanzkodott, mint ahogy azt is, hogy ezt az ügyet próbálta volna meg a II. rendű felperes egy áthelyezéssel elsimítani, az alperes azonban meg sem kísérelte mindezek igazolását. Előadta, hogy a keresetlevelében elégtételadás címén előterjesztett kérelme olyan tartalmú szöveg közzétételének az elrendelésére irányult, amely kiterjedt a bocsánatkérést tartalmazó szövegfordulatra is, az elsőfokú bíróság azonban bocsánatkérésére nem kötelezte az alperest. A megítélt 50.000 forint nem vagyoni kártérítés vonatkozásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kellőképpen nem indokolta meg, hogy a jogsértés tárgyi súlyát miért nem találta jelentősnek. Hivatkozott arra, hogy a kért 500.000 forint is csak jelképes összegnek tekinthető ahhoz a hátrányhoz képest, ami mint püspöki funkciót betöltő személyt érte. Társadalmi szerepe azt kívánja meg, hogy legyen kiváló a jó erkölcsben, az emberi erényekben és legyen jó a híre. Ez utóbbi kiemelkedően fontos a tisztsége betöltéséhez. Lényeges körülmény továbbá, hogy a bűnpártolás látszatának keltése olyan típusú bűncselekménnyel kapcsolatosan történt, amely a közvéleményben nagy felháborodást vált ki. Ezért annak nagy nyilvánosság előtt történő állítása, hogy éppen egy kiskorú személlyel való fajtalankodás elkövetését igyekezett volna elleplezni, jelentős súlyú rágalom, az ilyen tényállítás alapján önmagában, külön bizonyítás nélkül megállapítható az érintett személy társadalmi életében való részvételének, hivatása gyakorlásának az elnehezülése. Mindemellett hivatkozott a kártérítés megelőző, nevelő célzatára is.

Sérelmezte továbbá a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjának megállapítását azzal, hogy a közlemény ... napján jelent meg, ehhez képest az elsőfokú bíróság csak napjától kezdődően ítélte meg a késedelmi kamatokat.

Kifogásolta a perköltség vonatkozásában a pernyertesség-pervesztesség arányának megállapítását, miután az elsőfokú bíróság e körben kizárólag a nem vagyoni kártérítés iránti követeléssel kapcsolatosan meghozott döntését vette figyelembe, holott az objektív jogkövetkezmények vonatkozásában pernyertes lett. Másodlagos fellebbezési kérelemként az első fokú ítélet perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezésének akként történő megváltoztatását kérte, hogy a felmerült teljes elsőfokú perköltség viselésére az alperes legyen köteles.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a perbeli nyilatkozatait fenntartva az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság többszöri határidő biztosítása mellett a rendelkezésre álló adatok alapján körültekintően hozott megalapozott ítéletet. A hivatkozott jogszabályhelyek, a polgári kollégiumi állásfoglalások és a bírói gyakorlat alapján helyesen döntött a kártérítés mértékének meghatározása tekintetében is. Így nincs olyan anyagi jogi vagy eljárásjogi hiba, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására alapot adhatna.

Az I. rendű felperes fellebbezése alaptalan, még a II. rendű felperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (1)-(2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben, az I. rendű felperes kereseti kérelmét elutasító részében helyes volt. Annak vizsgálata során, hogy az I. rendű felperes perindítási jogosultsága fennállt-e, történt-e az I. rendű felperesre vonatkozóan valótlan tényállítás, vagy a személyére nézve valós tények hamis színben kerültek-e feltüntetésre, azt kellett megállapítani, hogy a kifogásolt írásban szereplő közlések nem az I. rendű felperesre, hanem az ... plébános személyére, illetve a II. rendű felperes személyére vonatkoztak. Így a Ptk. 78. § (2) bekezdésében, valamint a Pp. 3. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az I. rendű felperes perindításra nem jogosult, miután a sérelmezett írás rá vonatkozó sértő kijelentést nem tartalmaz.

Az alperes által közzétett írás csak a II. rendű felperes vonatkozásában alapozta meg a személyiségi jogvédelmet. A másodfokú bíróság a jogsértés megállapítása körében az elsőfokú bíróságnak csak az érdemi döntésével értett egyet, annak ítéletbeli megfogalmazásával azonban nem. Az elsőfokú bírósági ítélet rendelkező részének megfogalmazásából valóban az a következtetés vonható le, mintha az ... plébános fajtalankodására vonatkozó állítás valós lenne, holott a fajtalankodás bűncselekményének elkövetését ... terhére jogerős ítélet nem állapította meg, eljárás a plébánossal szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt nem indult, vagyis az állítás valósága bizonyításra nem került. E körben tehát helyes volt azon II. rendű felperesi fellebbezési hivatkozás, miszerint az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részéből a „valós tényeket” szövegfordulatot mellőzni szükséges. A személyiségi jogsértés Ptk. 84. § (1) bekezdése alapján történő megállapítását a bíróság rendelkezésének minden esetben akként kell tartalmaznia, hogy az pontosan meghatározza azt, hogy milyen magatartás, mikor, hol és milyen módon valósította meg a jogsértést. Ha a sérelem valaminek a közlésében állt, annak tartalmát is rögzíteni szükséges, ennek során azonban ügyelni kell arra, hogy az ne okozzon aránytalan ismételt sérelmet a védelmet igénylő számára. Minderre figyelemmel szükség volt a jogsértés megállapításával kapcsolatos megfogalmazás pontosítására.

A másodfokú bíróság nem tartotta megfelelőnek az elsőfokú bíróságnak az elégtételadásra vonatkozó rendelkezését sem. Tekintettel arra, hogy nem sajtó-helyreigazítási pert indítottak a felperesek, hanem személyiségi jogi igényüket érvényesítve a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján kértek elégtételt, sajtó-helyreigazítási közlemény közzétételének elrendelésére nem volt lehetőség. A Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elégtétel adására irányuló kérelem vonatkozásában az elégtételadás módjának meghatározásához a bíróság kötve nincs, azt kell szem előtt tartania, hogy az elégtételadás mind teljesebben biztosítsa a jogsértő magatartást tudomást szerzők előtt az elégtétel megismerését is. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítéletének jogsértést megállapító rendelkező része közzétételét rendelte el. Tekintettel arra, hogy a felperesek által sem vitatottan a jogsértő közlemény a honlapról már eltávolításra került mellőzte azon rendelkezést, hogy az ítélet rendelkező részét a jogsértő közlemény hozzáférhetőségig kell közzétenni.

A felperes kereseti kérelmében olyan tartalmú helyreigazító nyilatkozat közzététele iránti kérelmet fogalmazott meg, amelyben szerepel azon kitétel is, hogy „amely miatt az egyházmegyétől és ... megyéspüspöktől bocsánatot kérünk”. Tartalma szerint ez a kereseti kérelem a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő olyan erkölcsi jóvátétel iránti igényt tartalmaz, amely a bocsánatkérést is magában foglalja, ezért a másodfokú bíróság ezen kérelemnek is helyt adva kötelezte az alperest arra is, hogy az elégtételadás körében fejezze ki sajnálkozását a II. rendű felperesnek az elkövetett jogsértésért.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a megállapított jogsértés alapján a II. rendű felperest nem vagyoni kártérítés is megilleti, mindezt fellebbezési ellenkérelmében az alperes sem vitatta. Ugyanakkor a nem vagyoni kártérítés összegszerűségének megállapításánál az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes által előadottakat és a köztudomású tényeket nem kellőképpen értékelte, mérlegelte. A jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogsértés megállapítására alapított nem vagyoni kártérítés meghatározásakor a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján a Ptk. 355. § (1), (4) bekezdésében, valamint a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltakra és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásai alapján kialakult bírói gyakorlatra kell figyelemmel lenni. Az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés rendkívül alacsony összegben került megállapításra, a bírói gyakorlat ezen összegszerűséget már messzemenően túlhaladta, valamint a megállapított nem vagyoni kártérítés összege nem áll arányban az alperes által elkövetett jogsértéssel sem. A nem vagyoni kártérítés a sérelmet szenvedett fél értékminőségében bekövetkezett csökkenés ellensúlyozására hivatott. Nem lehetett vitatott az, hogy az alperesi jogsértő magatartás olyan következménnyel járt, amely a II. rendű felperesről kedvezőtlen értékítélet kialakulásához vezethetett. A nem vagyoni kár esetében a kár bekövetkeztének objektív lehetőségét is hátrányként kell értékelni. A II. rendű felperes olyan egyházi vezető, akinek azzal történő megvádolása, hogy egy súlyos bűncselekmény gyanújának felmerültekor nem a rendőrséghez fordult, hanem az ügyet egy áthelyezéssel megpróbálta eltussolni, mind a környezetéből, mind az olvasókból egyértelműen olyan megítélést és olyan

fokú rosszállást vált ki, ami a köztudomású tényekre alapítottnak is az elsőfokú bíróság által megállapítottánál jóval magasabb összegű kompenzálást indokol. A Pp. 163. § (3) bekezdése biztosítja a lehetőséget arra, hogy külön bizonyítás nélkül is elfogadható legyen az olyan hátrány bekövetkezése, amely köztudomású ténynek tekinthető. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a bírói gyakorlatnak megfelelő mértékre emelte fel a nem vagyoni kártérítés összegét, amely a II. rendű felperes eltúlzottnak nem tekinthető kereseti kérelmével megegyező volt.

Azt csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy - a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben - a kártérítésnek megelőző, nevelő célzata nem lehet, személyiségi jogsértés esetén a szubjektív jogkövetkezmény alkalmazásánál a kártérítés általános, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott szabályaira kell figyelemmel lenni.

Tévesen döntött az elsőfokú bíróság a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontjának meghatározásakor. A perbeli közlemény napján jelent meg, így a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében ez az időpont a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja.

Nem felelt meg a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek a perköltség tárgyában meghozott elsőfokú döntés sem. E körben a Fővárosi Ítéltábla azt emeli ki, hogy még személyes költségmentesség engedélyezése esetén sincs arra lehetőség, hogy az ellenérdekű fél javára megállapított perköltséget a költségmentesség kedvezményében részesülő fél helyett a bíróság gazdasági hivatala viselje. A Pp. 84. § (1) bekezdéséből kiindulva a részleges vagy teljes költségmentesség kedvezményében részesülő természetes személyt illetékmentesség, az eljárás során felmerülő költségek előlegezése alóli mentesség, a perköltség biztosíték letétele alóli mentesség, továbbá a pártfogó ügyvédi képviselő engedélyezése iránti igény illetheti meg. A kedvezmény viszont nem mentesíti az alól, hogy - a Pp. 86. § (3) bekezdése alapján - a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a költségmentesség kedvezményében részesülő peresztes fél is köteles.

Az I. rendű felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg a II. rendű felperes teljes egészében eredményes volt. Az ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a perköltség tárgyában a pernyertesség - peresztesesség arányának megfelelően rendelkezett. A felperes igazolta, hogy az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés e) pontja alapján teljes személyes illetékmentességre jogosult, ugyanakkor az alperes, mint társadalmi szervezet ilyen hivatkozást nem tett és az 5. § (2) bekezdése szerinti tartalommal nyilatkozatot a jogvitában nem is csatolt. Az elsőfokú eljárásban a 600.000 forint pertárgyérték alapulvételével előlegezett kereseti illeték az I. rendű felperes vonatkozásában 36.000 forint, az előlegezett jogorvoslati illeték pedig 48.000 forint. Az I. rendű felperes teljes egészében peresztes, így az összesen 84.000 forint kereseti és fellebbezési illetéket a személyes illetékmentességére figyelemmel 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és 14. § (1) bekezdése alapján az állam viseli. A II. rendű felperes vonatkozásában a tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel előlegezett elsőfokú eljárási illeték 36.000 forint, míg a fellebbezési illeték (tekintettel arra, hogy a jogorvoslati eljárásban az

Itv.39.§ (1) bekezdése alapján 450.000 forint volt a fellebbezett pertárgyérték) ugyancsak 36.000 forint. A II. rendű felperes teljes mértékben pernyertes lett, így az alperes az előlegezett kereseti és fellebbezési illetéket 72.000 forint összegben az állam javára köteles megfizetni.

Az ügyvédi munkadíj mértékét a pernyertesség-pervesztesség aránya mellett a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, 2. § a) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján határozta meg. Erre figyelemmel a pervesztes alperes a II. rendű felperesnek, a pervesztes I. rendű felperes pedig az alperesnek köteles a Pp. 217. § (1) bekezdésében meghatározott teljesítési határidővel az ügyvédi munkadíjból álló együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2013. április 9.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő